

รู้แล้ว

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจนะ ตั้งสติ สิ่งที่ผ่านมาเป็นอดีต ตั้งแต่นั่งรถมาจนถึงที่สุดลงจากรถนั้นเป็นอดีตไปแล้ว วาง แล้วตั้งใจฟังธรรม วันนี้วันสำคัญ วันสำคัญทางพุทธศาสนา ไม่ใช่วันสำคัญเราก็เร่งความเพียรกันอยู่แล้ว เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสารเราถึงได้มาบวช เวลาบวชแล้วเราอยากจะพ้นจากทุกข์ ในเมื่อทางโลก เห็นไหม เราอยู่กับด้วยทางโลก เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ จากสังคมนี้เป็นโลกทั้งนั้น มนุษย์เกิดมาจากโลก อยู่กับโลก นี่ผลของวัฏฏะ แต่เพราะเห็นภัยในวัฏสงสารถึงได้สละสถานะเพศทางฆราวาสมาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระนี่เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราจะต้องพยายามของเราเพื่อจะพ้นจากทุกข์ อย่างน้อยก็ต้องให้จิตมันสงบ อย่างน้อยก็ต้องให้จิตมีที่พัก อย่างน้อยก็ต้องให้จิตเป็นอิสระ อย่างน้อยก็ต้องคุมหัวใจของเราได้ ยิ่งวันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา นี่วันสำคัญ

วันสำคัญนะ เราอยู่ป่า ถ้าวันพระจะพระเล็กพระใหญ่เนสัชชิก ถ้าวันปกติภาวนาโดยปกติอยู่แล้ว วันโกนวันพระนี่ไม่นอน ทำเป็นเรื่องธรรมดา อยู่ในสังคมนักปฏิบัติ สังคมนักต่อสู้ เรื่องการประพฤติปฏิบัติเป็นเรื่องธรรมดา มันไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย ถ้าวันปกติเราก็ภาวนาอยู่แล้ว แล้ววันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา ถ้าวันสำคัญทางพุทธศาสนา เรานี้เบิกบานเลย เราได้ตั้งสติเลย ตั้งใจเลยนะ เราจะเผชิญกับกิเลส

งานของโลกเขา ถ้าเขาทำมาค้าขาย ถ้าเขากำไร เขาอยากชวนขายอยากได้กำไรนั่นให้มากขึ้นๆ เราก็เหมือนกัน ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติ เราจะหาหัวใจของเรา ถ้าหาหัวใจของเราเจอ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ เรามีมรรคมีผลขึ้นมามันสงบ นี่กิริยา คนเราจะหลีกเร้น จะรักษาใจของตัวเอง เพราะใจนี้มันรักษายากมาก ถ้ารักษายากมาก กว่ามันจะเจริญเติบโตขึ้นมาได้ จะเป็นสมาธิได้เราต้อง

ลงทุนลงแรงไปขนาดไหน ถ้าลงทุนลงแรงไปแล้ว ถ้ามันได้ผลขึ้นมาเขาจะสงวนรักษามาก การสงวนรักษานั้นคือกิริยาของเขา ถ้ากิริยาของเขา กิริยาผู้ที่สงบระงับ กิริยาของคนที่ไม่ถือเรื่อง กิริยาของคนที่ไม่พยายามเอาตัวรอดให้ได้ นี่ถ้าทางโลกเขาบอกเห็นแก่ตัวๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะไปนิพพาน “อานนท์ บวชให้เขา บวชให้พราหมณ์นั้น” พราหมณ์ผู้เฒ่านั้น บวชให้เขาแล้วภวานานี้เป็นสงฆ์องค์สุดท้ายนะ คนเราจะไปสิ้นชีวิตจะไปตายยังเทศน์ว่าภาระนะ “เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนาไหนไม่มีผล” ถ้ามรรคผลๆ หาที่ไหน มรรคผลก็หาในหัวใจของตัวเอง อานนท์บวชให้ บวชแล้วภวานาคินนี้

ผู้ที่บวชใหม่อยากจะได้มรรคได้ผลก็พยายามชวนขวยจะประพฤติกปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ให้ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเทศน์ว่าภาระตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหม ลงมา เห็นไหม ไครมาก็เอาน้ำตามาฝาก ไครมาก็มากราบ ไครมาก็มาพริ้วรำพัน นี่ใจหนึ่งก็ต้องถนอมน้ำใจเขา อีกใจหนึ่งนี่บวชชะ บวชแล้วคินนี้ให้ภวานาไปให้สิ้นกิเลสให้ได้ พอบุญสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำหนดตั้งแต่ปฐมฌาน ฌานสมาธิ จตุตถฌาน กำหนดเข้าไปกำหนดดูใจของตัวเอง นั่นก็ปฏิบัติไป ปฏิบัติไปให้ถึงซึ่งสิ้นสุดแห่งทุกข์

นี่ก็เหมือนกัน วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา มันต้องสะท้อนหัวใจของเรา สะท้อนหัวใจของเรา เราบวชมาเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง บวชมาเป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์เราต้องหาหลักชัยของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเกิดมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ วันวิสาขบูชาเกิดที่ลุมพินีวัน เกิดแล้วนี่ปฏิญาณตนเลย เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายแล้วยังดำรงชีวิตขึ้นมา เห็นไหม ได้นางพิมพามาได้สามฌณรราहुลมา เวลาจะออกบวชพริ้วรำพัน เพราะอะไร เพราะสามฌณรราहुลเกิดแล้ว จะออกบวชๆ นี่ ออกบวชมันก็ต้องพ้นจากสถานะ พ้นจากสมบัติของเรา พ้นจากสถานะที่เราเป็น มันต้องพลัดพรากนะ ความพลัดพรากเป็นทุกข์ทั้งนั้น

เวลาที่มันกำลังแสวงหามันเป็นเรื่องของความทุกข์ทั้งนั้น แล้วความทุกข์มันแผดเผา แต่เพราะมีสติ ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้าม คนไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย พริ้วรำพันอยู่ที่นี่ ว่ามีความทุกข์ความยากอยู่ที่นี่ แล้วมันจะจมอยู่กับกองทุกข์นี้ ถ้าอยู่ในกองทุกข์นี้มันจะเวียนว่ายในวัฏฏะในสังสารอยู่ที่นี่ ถ้ามันมีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตายนี้ จะ

พ้นจากความไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายจะอย่างไร ถ้าพ้นจากความไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตาย เห็นสมณะเห็นใหม่ สมณะเราก็ต้องพยายามค้นคว้า ไล่ต้อออกไปๆ ไล่ต้อออกไปจากสถานะของ กษัตริย์ สถานะของคนที่ถูกสมบรูณ์ออกไป เห็นใหม่ ออกไปภิกขาจาร มันจะมีอะไร ชีวิตของเรา มันจะมีอะไรดำรงชีวิต ความเป็นอยู่มันแตกต่าง นี่ขนาดที่ว่าขวนขวาย ขวนขวายคือความไม่รู้ การไม่รู้ การแสวงหา ความไม่รู้มันทุกข์มันยาก ถ้าสงสัย สงสัยก็ดูใจเรา

ตอนนี้เราบวชเป็นพระแล้ว เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่ามันเป็นเรื่องทุกข์ เราเสียสละ มาแล้ว แล้วเราบวชมาแล้ว บวชมาแล้วตอนนี้เราบวชมาเป็นพระ บวชมาเป็นพระนี่เป็นลูกศิษย์ ธรรมดา ลูกศิษย์ธรรมดาทำงานของธรรมดาที่ดูแลหัวใจ ถ้าดูแลหัวใจนี้ถามใจตัวเองทุกข์ ใหม ใจของตัวนี้ถามมันดู ตอนนี้เป็นพระนี่ สังคมเขาอมรับ แล้วเป็นพระธรรมดาด้วย มีครูบา อาจารย์มีชื่อเสียงด้วย แล้วมันมีคนนับหน้าถือตามีคนมาดูแลสงเคราะห์อยู่นี้ ถามใจตัวทุกข์ใหม่? ถามมัน

ทุกข์ทั้งนั้น ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะเรายังไม่มีคุณธรรมไง แต่ถ้าเราจะมีคุณธรรม ขึ้นมาในหัวใจ สิ่งที่เขาแสวงหานี้ เขาส่งเสริมสงเคราะห์อยู่นี้ นั่นเพราะเขาปรารถนาบุญกุศลของเขา มันเป็นสิทธิของเขา สิทธิของสังคม สิทธิของโลกเขา เขาแสวงหาของเขาเพื่อประโยชน์ของเขา เขาทำเพื่อประโยชน์เขา

เราก็เป็นฆราวาสมาก่อน เพราะเราก็เห็นประโยชน์อย่างนั้นเราถึงได้แสวงหา มีการศึกษามีความรู้ขึ้นมา เราถึงได้เสียสละเพศอย่างนั้น เราถึงมาบวชเป็นพระ เราบวชเป็นพระนี่เราเป็น นักรบแล้ว นักรบนี้สถานะที่สูงกว่าแล้วเห็นใหม่ เราเป็นสมณะ เราไม่ใช่ฆราวาส ฆราวาสเขานี้ ฆราวาสธรรม ฆราวาสของเขานี้ผู้ครองเรือน

ถ้าผู้ครองเรือนของเขา เขามีเรือนมีที่พักที่อาศัยของเขา เราเสียสละ เราเป็นสมณะ เราไม่มีเรือน เราเสียสละมาแล้วไม่มีเรือน เราอยู่ในอาวาส อยู่ในวัดในวา เราเป็นผู้ไม่มีเรือน เราจะต้อง ต่อสู้กับเรา เราเป็นนักรบแล้วสถานะของเราสูงส่งขึ้นมาแล้ว เรามีศีล ๒๒๗ เรามีความพร้อมอยู่แล้ว แล้วมันยังทุกข์ยังยากอยู่ใหม่ละ ทุกข์ มันเป็นความจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาค้นคว้าอยู่ เรายังไม่รู้ก็ทุกข์อย่างนี้ ทุกข์มาก ไป ศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เขาตั้งสอนขนาดไหน คนที่สร้างอำนาจมาทำสิ่งใดมันก็ทำได้ง่าย ทำเสร็จแล้วนี่หมดได้หมดพุงของอาจารย์ทุกๆ สำนัก จะมีอะไรสอนอีกใหม่? ไม่มี มีแค่นี้ละ เขา

บอก นี่เขามีคุณธรรมของเขาแค่นี้ ใ้อเราไปศึกษานี้เรามีอำนาจวาสนา เพราะเราสร้างมา เราหวัง
พินทุกข์ หวังพินจากกิเลส

กิเลสมันคืออะไรล่ะ กิเลสคือความขุ่นข้องหมองใจอยู่นี้ กิเลสคือมากวนใจอยู่นี้ กิเลสคือ
ความไม่รู้ในใจ มันแผดเผาอยู่ในใจเรานี้ นี่เราแสวงหาสิ่งนี้ แล้วเวลาศึกษาๆ อาการของใจ
ส่งออกหมด แล้วมันจบกระบวนการศึกษาของเขาแล้ว นี่สมาบัติ ๘ สมาบัติ ๘ เวลามันสงบมันก็
สงบ เวลามันคลายตัวออกมามันก็เท่าเท่านั้นแหละ มันมีอะไรนี้ ทุกข์ไหม? ทุกข์ทั้งนั้น ถ้าไม่รู้
ถ้าไม่รู้ทุกข์มาก การประพฤติปฏิบัติที่ทุกข์มาก

ทางโลกเขาอาบเหงื่อต่างน้ำ ทำหน้าที่การงานของเขา เขาก็ว่าทุกข์ของเขา ใ้อเรานี้ตั้งสติ
นะ สติตั้งเต็มทีเลยนะ พุทโธฯ นี้ เวลาใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เห็นไหม คุณิ ทำมานสมาบัติ สมาบัติ
๖ สมาบัติ ๘ เขาก็ต้องทำอย่างนี้ เขาก็ต้องตั้งใจของเขา เขาต้องกำหนดอาปานสติของเขา เขาต้อง
กำหนดพุทโธของเขา เขาก็ต้องกำหนดคุณจิตของเขา เพื่อให้สงบให้ได้ เขาถึงได้มานสมาบัติ แล้ว
จิตมันคืนรนอยู่อย่างนี้ ตั้งสติขึ้นมา พอมันเข้าสมาบัติได้มันก็ร่มเย็น พอมันคลายตัวออกมามันก็
เท่าเท่า แล้วเวลากิเลสมันรุมเร้าเข้ามา เห็นไหม เวลาทำสิ่งใดได้ ยิ่งได้อภิญญาขึ้นมา มันยังรู้นั้นรู้นี้
รู้หัวใจเขา คนนั้นเขาคำหาเราอย่างนี้ คนนี้เขาคำหาเราอย่างนั้น มันยังทุกข์เข้าไปใหญ่เลย ว่ารู้
แล้วมันจะมีความสุขใจ ไหนรู้แล้วได้มานสมาบัติ ได้รู้วาระจิตของเขา ได้รู้ความคิดของเขา ได้รู้
ความคิดของเขานี้รู้แล้วก็มาแผดเผาใจของตัวใจ รู้แล้วได้อะไรล่ะ ถ้ามันยังไม่รู้ นื่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามาอย่างนี้

เวลาย้อนกลับนะ กำหนดอานาปานสติ เวลาจิตสงบขึ้นมา เห็นไหม จิตสงบไม่ใช่สมาบัติ
นี่สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ อุทกคาบส อาพารคาบส นี้อยมรับ ขนาดส่งเสริมเลยว่าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ารู้อย่างนั้น นี่เวลามันคลายตัวออกมาก็เป็นอย่างนั้น เวลากำหนดอานาปานสติจิต
ให้ละเอียดเข้ามา สิ่งที่ได้ทำมาแล้วได้ค้นคว้ามากับเจ้าสำนักต่างๆ มันส่งออกหมด คราวนี้
อธิษฐานตั้งแต่วันนี้อธิษฐาน คึ่นนี้ถ้านั่งปฏิบัติไปแล้วถ้าไม่ได้ตรัสรู้บรรลุนิพพานจะนั่งตายไปเลย
นั่งให้มันตายไปเลย ผู้กัณสุคกำลังเลย

พอปฐมยาม เวลาจิตสงบเข้าไปบุพเพนิวาสานุสติญาณ นี่มรรคยังไม่เกิด
บุพเพนิวาสานุสติญาณย้อนเข้าไปพอให้ถึงตัวจิต จิตมันย้อนอดีตชาติมันไปได้ เห็นไหม มันก็
ไม่ใช่ เวลามัชฌิมยาม จตุปปาตญาณ ถ้าจิตยังไม่สิ้นกิเลสมันก็ยังไปของมันข้างหน้า จนมัชฌิม

ยามกำหนดเข้าไป พอกำหนดเข้าไปนี่เกิดอสาวิภยญาณฯ เข้าไปทำลายอวิชา ก็วิชาใด อวิชา
ชาปจฺยยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺยยา วิญฺญาณํ วิชา พอมีวิชาที่มีปัญญามั่นเข้าไปทำลาย วิชานั้น
เกิดจากสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิมันเกิดเป็นมรรค พอเกิดมรรคขึ้นมาเกิดมรรคญาณ เกิดมรรค
ญาณก็ไปชำระล้างอวิชา ชำระล้างจนหมดสิ้น เสวยวิมุตตिसฺข คราวนี้รู้แล้ว คนที่ไม่รู้นี้มันทุกข์
มันยาก มันล้มเล มันสงสัย มันทำอะไรหุคหุคไม่หุคหุคมือ จะไม่มีอะไรของเราเป็นขึ้นเป็นอันเลยละ
นั่นละคนที่ไม่รู้

เวลาอสาวิภยญาณชำระล้างจิตใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่รู้แล้วนี่ รู้
แล้วแล้วสำรอก ภาย นี้จบสิ้น วิมุตตिसฺขฯ เสวยวิมุตตिसฺข วิมุตตिसฺขอยู่ในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า นี่รู้แล้ว คนรู้นั้นคลายความกังวล คนรู้นั้นจบสิ้น ถ้าเราทำไม่ถึงการณ เรา
ไม่ได้ เราต่างๆ นี้ มันมีความสงสัยไหม มันมีความทุกข์ความยากในหัวใจไหม คนที่มีความทุกข์
ความยากในหัวใจมันจะมีความสุขมาจากไหน

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดวันนี้ ตรัสรู้วันนี้ แล้ว
ปรินิพพานในวันนี้ ถ้านิพพานในวันนี้สิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วขึ้นมา ๔๕
ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีความกังวลสงสัยในหัวใจเลย ไม่มีสิ่งใดในใจขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เป็นธรรมชาติล้วนๆ สิ่งต่างๆ นี้คือสัตว์ชนสัตว์ด้วยเมตตาธรรม
ด้วยหัวใจอันผ่องแผ้ว ด้วยหัวใจที่ประเสริฐ สิ่งนี้ถ้ารู้แล้ว รู้แล้วมันจบใจ ถ้าไม่รู้นี้มันทุกข์มันยาก
ไม่รู้แล้วมันแบกความสงสัย ไม่รู้นี้มันแบกความล้ม ไม่รู้แล้วมันแบกทุกข์มาทั้งวัน แบกทุกข์มา
ตลอด เพราะความไม่รู้ทำให้ทุกข์

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา รู้แล้ว คนรู้นี้รู้รอบขอบชิดทั้ง
หมดแล้วไม่มีสิ่งใดไม่มีอะไรตกค้างในหัวใจเลย ถ้ารู้แล้วจบ รู้แล้วจบเห็นใหม่ จบ คุณี เวลาพระ
ปัจเจกพุทธเจ้าตรัสรู้ได้เองโดยชอบ ตรัสรู้แล้วถ้าใครมีอำนาจาสนาเข้าไปศึกษากับพระปัจเจก
พุทธเจ้าก็จะได้มรรคได้ผลตามไป

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ รู้แล้วยังเป็นประโยชน์ใจ รือสัตว์ชนสัตว์ใน
วงศาสนาไว้เพราะว่าปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาผู้ที่ปรารถนาเป็น
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ ตรัสรู้เองได้เหมือนกัน ไม่มีมรรคมีผลนี้

ตรัสรู้ได้ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้วจะรื้อสัตว์ขนสัตว์ นี้วงกรรม และวินัยนี้ไว้

ที่เราศึกษากันนี้ ศึกษากันจนหัวแทบทะลุหัวแทบแตกนี้แล้วได้อะไรขึ้นมา ได้กิเลสตัดหา ความทะยานมา เขาศึกษามาเพื่อรู้ใจ ใจนี้ศึกษามาเพื่อเป็นสมบัติของกิเลสใจ ให้กิเลสเอากรรมะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาใช้ประโยชน์ใจ เราศึกษามาเพื่อเป็นแนวทาง เพื่อเป็นวิชา เพื่อประพฤติปฏิบัติ ศึกษาปริยัติก็ศึกษามาเพื่อปฏิบัติ ไม่ได้ศึกษาว่าเป็นสมบัติของเรา พอศึกษามา เป็นสมบัติของเรานี้สำคัญคน สำคัญคนว่ามีความรู้ เรารู้รอบขอบคิดในพุทธศาสนา จะเผยแผ่พุทธ ศาสนา เอาอะไรไปเผยแผ่ ใจของตัวยังไม่รู้จัก สมาธิมันมีแต่ชื่อ ยิ่งมรรคผลนี้อยู่ในตำรา ไม่มีสิ่ง ใดเป็นสมบัติของตนเลย ถ้าไม่มีสมบัติใดเป็นของตนเลยนี้ แล้วเวลาเผยแผ่ธรรมไปเอาอะไรเป็น จินเป็นอัน

นี่ใจ ในพระไตรปิฎก เห็นไหม ปลาทอง เวลาพระเจ้าปเสนทิโกศลไปถามองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ปลาทองนี้ชาวประมงเขาเอามาให้ เวลานั้นอ้าปากอยู่กลางห้องพระ โรงกลั่นมัน เหม็นไปหมดเลย มันเป็นเพราะอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อ้อ เพราะองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ พระพุทธเจ้าองค์ที่แล้วๆ มานี้ มันมีภิกษุไปศึกษาใน สำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลาเผยแผ่ธรรมก็เผยแผ่ธรรมขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไป มีคนนับหน้าถือตา พอคนนับหน้าถือตาก็มีความเห็นของตัวบวกเข้าไป จะพูดอะไรก็มีความเห็นของตัวบวกเข้าไป นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ ความเห็นของเรานี้สูงกว่า ของเรานี้ดีกว่า นี่ตายไปตกนรกอเวจีเลย กล่าวคู่พุทธพจน์ กล่าวคู่คำ สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตกนรกอเวจี

เวลาจะมีชื่อเสียงขึ้นมากก็มีชื่อเสียงขึ้นมาเพราะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า เพราะเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเผยแผ่ เผยแผ่จนมีลูกศิษย์ลูกหามีคน นับหน้าถือตา พอเขานับหน้าถือตาขึ้นมาก็เอาความเห็นของตัวบิดเบือนกล่าวคู่ กล่าวคู่พุทธพจน์ กล่าวคู่ธรรมะ ตายไปตกนรกอเวจี นี่ผู้ที่เผยแผ่ธรรม พ้นจากนรกอเวจีขึ้นมา มาเกิดเป็นปลาทอง ชาวประมงเขาไปทำการประมง ได้ปลาทองนั้นมา เพราะว่าสังคัมมันแคบ ถ้าเอาเก็บไว้มันจะมี โทษ ต้องไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลก็แปลกใจ ปลาทอง

ถ้าเป็นสมัยนี้ก็กราบแล้วกราบอีกเอนะ ต้องเอาตุ้ปลาเตียงไว้เลย เพื่อให้คนมาดู จะได้ตั้งค้วย ไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล ไปถึงห้องพระโรมันอ้าปากขึ้นมา โอโฮ มันเหม็นในห้องพระโรมันไปหมดเลย

พระเจ้าปเสนทิโกศลนี้ความรู้ยังไม่รอบ ก็คิดว่าไม่เข้าใจ เก็บไว้ในใจ ตกเย็นไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหตุที่มันเกิดขึ้นมันเป็นยังไงพระเจ้าค่า มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยอดีตกาลนานไกลมานั้น ที่ว่าไปเรียนธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเผยแผ่มา สิ่งทีศึกษามาศึกษามาเพื่อประพฤติปฏิบัติ ศึกษาเพื่อแก้กิเลสของตัวเอง เวลาไม่รู้เป็นอย่างนั้นละ ทั้งๆ ที่ไม่รู้มันก็ทุกข์ยากนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาไม่รู้จะไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ๖ ปี ศึกษาไม่เข้าใจความรู้เท่าไหน เพราะเราไม่รู้เราก็เชื่อ ไม่รู้เราก็ทำตาม ทำตามแล้วไม่ได้อะไรเลย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้เอง เห็นใหม่ ตรัสรู้เองโดยชอบ เพราะคนอื่นจะสอนไม่ได้ คนอื่นไม่มีอำนาจวาสนาได้มากขนาดนั้น พอไม่มากขนาดนั้นเวลาเผยแผ่ธรรมมาๆ เห็นใหม่

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเขาเผยแผ่ธรรมมา ใครศึกษามาศึกษามาเพื่อประพฤติปฏิบัติ ใ้เรียนศึกษา มาทีแรกก็ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็มาเทศนาว่าการ ได้สัพพัญญูวิริก ได้คนนับหน้าถือตา นับหน้าถือตาเห็นตัวนี้มาแล้วเพราะเกิดคนนับหน้าถือตา เกิดคนเคารพบูชา เอาความเห็นตัวบวกรเข้าไป ตายไปตกนรกอเวจี เวลาพ้นจากนรกเป็นชั้นๆ ขึ้นมา มาเกิดเป็นปลาทอง อ้าปากมานี้ปากเหม็น ในห้องพระโรมันหมดเลย เพราะกล่าวตุ้ ไอ้กิเลส ตัณหาความทะยานอยากทำให้กลิ่นเหม็นเน่า ทั้งๆ ที่ตกนรกอเวจีมาจนพ้นมาเป็นชั้นๆ แล้วนะ แต่ทำไมถึงเป็นปลาทอง ปลาทอง เห็นใหม่ คุณิ บวชมาเป็นพระ ห่มผ้ากาสาวพัตร์เป็นธงชัยของพระอรหันต์ เวลาทำด้วยทิฐิมานะก็พุทธธรรมะโดยบวกรความเห็นของตัวเองเข้าไป สิ่งทีสถานะของ ศากยบุตรไ้ ได้เชิดชูได้ทำคุณงามความดี เวลาตกนรกอเวจีก็ตกนรกอเวจีไปด้วย เวลาเกิดขึ้นมาเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา เวลามาเป็นปลาทองก็ยังมีเกล็ดทองคำนะ ยังมีเกล็ดเป็นทอง เกล็ดสีทอง นี้คนก็ตื่นตื่น

นี่ไง ถ้าไม่รู้แล้วบวกรเข้าไปด้วยมันจะลงนรกอเวจีไปเลย แต่ถ้าไม่รู้ ไม่รู้เราก็ตั่งสติใจใหม่ ตอนนี้เราก็อธิษฐานนะ อวิชชามันไม่รู้แต่เรามีศรัทธามีความเชื่อใจ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ

พุทธศาสนาใด เกิดมาแล้วมีการศึกษา เกิดมาศานากำลังเจริญรุ่งเรือง เพราะเป็นโอกาส เพราะได้เห็น ได้เรียน ได้รู้ ได้สัมผัส เราถึงได้เสียดสละสถานะของทางโลกเป็นฆราวาสแล้วมาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระมาอุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่มาแล้ว ตอนนี้เป็นพระโดยสมมุติเป็นพระโดยสมบูรณ์ ทั้งนี้ มีศีล ๒๒๗ เหมือนกัน มีโอกาสในการประพฤติปฏิบัติเหมือนกัน มีครูบาอาจารย์ที่ดี ท่านสงวนรักษาเวลาไว้ให้เราประพฤติปฏิบัติ

ถ้าบวชเป็นพระขึ้นมาแล้วนี่ บวชเป็นพระขึ้นมาแล้วมีครูบาอาจารย์ที่เห็นประโยชน์กับโลกจะพาก่อสร้างจะพาทำงานทั้งปีทั้งชาติเลย เพื่ออะไร เพื่อส่งเสริมพุทธศาสนา ศาสนาจะได้มั่นคง มั่นคงอะไร มั่นคงด้วยอิฐหินดินทรายปูน แล้วยังไง พระเป็นอะไร พระก็เป็นกรรมกรไป เป็นแรงงานอริยะไป ทำเพื่อประโยชน์กับศาสนาไป แต่ทางจงกรมมันไม่รู้จักใจ หัวใจอยู่ไหนมันก็หาไม่เจอใจ มรรคผลก็อยู่ในตำราไป เวลาพูดถึงมรรคผลก็มรรคผลของครูบาอาจารย์ไป แล้วใจของเอ็งล่ะ

บวชมานี้บวชมาเพื่อใคร ใครเป็นคนเริ่มคิดบวช ใครเป็นคนคิดริเริ่ม ก็เราคิดเอง ถ้าเราคิดริเริ่มอยากจะบวชแล้วบวชขึ้นมาบวชทำไม ก็บวชมาเป็นสมมุติสงฆ์ เห็นใหม่ แล้วก็ยังจะประพฤติปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติก็คัดแปลงหัวใจของตนเข้าสู่มรรคสู่ผล ถ้าคัดแปลงหัวใจเข้าสู่มรรคสู่ผล ถ้ามันสู่มรรคสู่ผล เข้ากันด้วยความดีด้วยมรรคด้วยผล ศีล สมาธิ ปัญญา คนที่มีศีล สมาธิ ปัญญา จิตใจมันจะอ่อนนุ่มควรแก่การงาน

คนที่มีจิตใจที่อ่อนนุ่ม คุณ คุณจิตใจของคนที่มีคุณงามความดี เขาคิดแต่เรื่องดี ๆ เขาคิดแต่ความเมตตา เขาคิดแต่เรื่องเพื่อแม่ นี่จิตใจที่เขาดี จิตใจคนที่ดีเขามีกตัญญูกตเวที เพราะมันเป็นเครื่องหมายของคนดี ถ้าจิตใจมันเห็นแก่ตัว จิตใจที่มันมักมาก จิตที่มันอยากใหญ่ จิตใจที่มันมีทิฏฐิมานะ มันเป็นจิตใจที่มีน้ำหนักรวด จิตใจที่กดถ่วง ความกดถ่วงอย่างนั้นมันเอารัดเอาเปรียบตัวมันเอง เบียดเบียนตนแล้วเบียดเบียนผู้อื่น เบียดเบียนหัวใจของตัวเอง หัวใจนี้เป็นนามธรรม นามธรรมคือความรู้สึกใจ สันตติใจ ธาตุรู้นี้ใจ ถ้ามีสติมีปัญญามันทำให้หัวใจนี้เบา หัวใจนี้ปลอดโปร่ง หัวใจนี้ควรแก่การงาน หัวใจที่ลอยขึ้นสู่ที่สูงมันเป็นอากาศ อากาศที่ดี สิ่งที่ปลอดโปร่ง สิ่งที่สังคมต้องการ มันมีทิฏฐิมานะ มันมีความเห็นแก่ตัว มันทำเพื่อตัวมันเอง มันเป็นจิตใจที่ต่ำต้อย มันเป็นจิตใจที่ดูดี น้ำใสโครก น้ำเสีย มันมีแต่กลิ่นเหม็น มันมีโลหะหนัก มันใช้ประโยชน์ไม่ได้ รดต้นไม้อะไรๆ ตายหมด ทำสิ่งใดไม่มีประโยชน์สิ่งใดเลย

เวลาจิตใจที่มันเกิดทวิภูมิมานะ เกิดความเห็นแก่ตัว มันเป็นโทษอย่างนั้น แล้วมันไปไหนล่ะ มันก็ต้องตกลงต่ำไปสิ นี่ไง ในหัวใจของตนเห็นใหม่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันเป็นสัจจะเป็นความจริงในตัวของมันอยู่แล้ว ถ้ามันเป็นความจริง ถ้าไม่รู้มันเป็นแบบนี้ ไม่รู้ทำให้หัวใจหนักแน่น ทำให้หัวใจของเราต่ำต้อย ทำให้หัวใจของเรามีธาตุโลหะหนัก แต่เวลามันต่อสู้ คุณติ น้ำเสีย เขาต้องมาแปรสภาพต้องกรองจนให้มันเป็นน้ำสะอาดหรือน้ำที่ตีพอสสมควรเขาถึงปล่อยลงแหล่งน้ำได้ หัวใจของเรามันหมักหมมอยู่อย่างนั้น มันทุกข์ยากอยู่อย่างนั้น ถ้ามันทุกข์ยากอยู่อย่างนั้น เรามาแก้ไข แล้วมันจะสะอาดเองได้ไหม มันก็ตกตะกอนอยู่อย่างนั้น แล้วน้ำเสียมันมีความเสียหายของมันอยู่อย่างนั้น

จิตใจก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีสติไม่มีปัญญา ไม่มีการบริหารจัดการ ไม่มีการกำหนดพุทธโศภาวณา ไม่แก้ไขมัน จิตใจมันจะเป็นอย่างไร จิตใจมันจะเป็นเองขึ้นมาได้ไหม มันเป็นเองขึ้นมาไม่ได้ไง เห็นไหม ถ้าไม่รู้ ถ้าไม่รู้มันหันรีหันขวาง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสิ่งที่ดี พวกที่เผยแพร่ธรรมๆ นี่มันกล่าวคู่ มันคัดแปลง มันทำให้เสียหาย แล้วจิตใจนั้นล่ะ จิตใจนั้นมันก็ห่างจากธรรมะไปเรื่อยๆ

แต่คนที่เขามีสติมีปัญญาของเขา เขาเคารพบูชาไง คุณติ หลวงปู่มั่น แม้แต่ตัวอักษรท่านยังเคารพเลย เวลาปริยัติเขาบอกว่า พระกรรมฐานพระป่าไม่มีการศึกษา ไม่เรียน แล้วประพฤติปฏิบัติ นะไม่เรียนมาก่อนมันจะประพฤติปฏิบัติได้ยังไง ต้องเรียนมาจน ๕ ประโยคแล้ว เรียนแล้วทางวิชาการมันปริยัติแล้วถึงต้องมาปฏิบัติ เวลามาปฏิบัติแล้วมันก็สร้างภาพ มันรู้มาก่อนปฏิบัติทุกอย่างเลย ทุกข์มันรู้หมด มันเขียนทุกข์ไว้ละ แล้วมันเอาไปขังไว้ แล้วมันบอกมันไม่มี เขียนทุกข์ไว้เลยนี่ คุณติ เหมือนประเพณีของคนจีนเขาไง เวลาเขาเผากระดาษเงินกระดาษทอง มันเขียนทุกข์ไว้ในกระดาษเงินกระดาษทองแล้วมันเผาๆ เลย แล้วมันบอกว่ามันไม่มีทุกข์ นี่ไง นี่ก็ต้องการศึกษาก่อนไง

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านค้นคว้าของท่านขึ้นมา ท่านศึกษาด้วยภาคปฏิบัติเลย เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่อุปัชฌาย์ให้มาแล้ว อุปัชฌาย์นี้ศึกษาปริยัติมาจบแล้ว รุกขมูลเสนาสนัง เข้าไปค้นคว้ามัน ค้นคว้าความจริงขึ้นมา ค้นคว้าความจริงขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นความจริงขึ้นมา เวลามันเป็นจริงขึ้นมาแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ๖ ปี เวลาค้นคว้านะ เวลาค้นคว้าจะเป็นความจริง เป็นความจริงที่ว่าปัญจวัคคีย์ทิ้งไปแล้ว ได้หญ้าแฝกจากโสณิยะพราหมณ์ปุณณะ ถ้าคินนี้ ถ้าประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่สิ้นสุดแห่งทุกข์จะนั่งให้ตายไป

เลย ต้องวัดกันด้วยชีวิตนี้เลย คุณิเลสนะ อวิชชาเนี่ย เวลามันอยู่ที่ใจนี้ มันหลอกมันล่อทั้งนั้น แต่ด้วยอำนาจวาสนาบารมี เห็นใหม่ เพราะว่าตั้งเป้าแล้ว

คุณิ เวลาเราจะภาวนา เราตั้งเวลาไว้แล้ว เราจะไม่ให้เวลานั้นเสียไปเลย ถ้าคนมีสติ นี่ตั้งเป้าไว้เลย เพราะอะไร เพราะยังไม่รู้ แต่ด้วยศรัทธาด้วยความเชื่อ คิณนี้ถ้านั่ง ถ้าไม่ได้ให้ตายไปเลย คือไม่มีทางออก ต้องไปทางเดียว ต้องไปทางเดียวเท่านั้น ถ้าตรัสรู้ๆ ไป ถ้าไม่ตรัสรู้ให้ตาย นี่ตั้งสติจะเลย แล้วคิณนั้นนั่งไปเลย ปฐมยาม มัชฌิมยาม ตั้งแต่หัวค่ำไปจนถึงที่สุด เวลาอาสวัภยญาณทำลายนะ ทำลายอวิชชา พอทำลายอวิชชา เวลามารมันตายไปแล้ว พอมารมันตายสิ่งที่มันฝังใจ สิ่งที่มีมันสร้างอำนาจวาสนาบารมีมากมาย

เวลาหลวงปู่มัน เวลาครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ เวลาปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์คือปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะละนะ เวลาจะปล่อยจะละจะวาง จะลา ลาโพธิสัตว์มาเพื่อเป็นสาวกสาวกจะ ลามาเพื่อประพฤติปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ มันละล้าละลังๆ นะ เพราะอะไร เพราะได้สร้างมรรคได้สร้างผล ได้สร้างอำนาจวาสนาบารมีมากมาย มันเสียตายๆ

แต่นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลามัชฌิมยาม อาสวัภยญาณมันทำลายอวิชชา สิ่งก่อสร้างสมมาๆ คนเรามันคิดดีคิดชั่วทั้งนั้น เวลาคิดดีมันก็กิเลส กิเลสมันก็แผดเผา กิเลสมันก็สะสมมา เวลาคุณงามความดีมันก็มีกุศลมา สั่งสมมาด้วยกันทั้งนั้น เวลามันจะลากัน เวลามันชำระล้าง เวลามันจะสิ้นกิเลส มันเข้าไปทำลายขนาดไหนในหัวใจ พอมันเข้าไปทำลายมันทำลายทั้งหมด เวลาทำลายทั้งหมด ทีแรกจะทำลายก็ไม่กล้า ใครทำลายอะไรก็ไม่กล้า ของเราของดีทั้งนั้น เพชรนิลจินดาจะมาทำลายมันใครทำลายลง

จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส เวลามันข้ามพ้นไปแล้ว เห็นใหม่ เวลาทำขึ้นมา ความจริงขึ้นมา ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงขึ้นมาแล้วท่านเคยผ่านประสบการณ์อย่างนี้มา ท่านจะย้อนกลับมา ให้ทวนกระแสกลับมา กลับมาทำลาย พอทำลายขึ้นไป เห็นใหม่ จากไม่รู้ คนไม่รู้มันรู้ทำไม่ถึงการณ์ หรือรู้ด้วยความไม่รู้ มันยังสะเปะสะปะ มันยังถือตัวถือตนอยู่ ใจที่ไม่รู้เลย แล้วพอมันพิจารณาไป เวลามันพลิกคว่ำอวิชชาขาด รู้แล้ว รู้แล้วนะ รู้สิ้น รู้จบ รู้ด้วยความเบิกบาน เรารู้แล้ว รู้แล้วในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ

ถ้ารู้แล้วในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ แล้วคูตี คิดว่าจะเผยแพร่ธรรมๆ ใคร มันจะรู้ได้ขนาดนี้ ทั้งๆ ที่เตรียมตนมา ทั้งๆ ที่เตรียมมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เตรียมตัวมา ตั้งใจว่าเรือสัตว์ขนสัตว์ๆ เตรียมมาเพื่อปรารภนาเพื่อจะช่วยเหลือสัตว์โลก แต่คุณสมบัติมัน จะรู้ได้ยังไง มันจะเป็นอย่างนี้ได้ยังไง มันจะมีความละเอียดอ่อนขนาดนี้เชียวหรือ มันมีโอกาส ใดๆ ที่มันจะรักษาใจของมันได้ มันมียังงี้ที่มันจะยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถึงทอดธุระ

ครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติไป ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกข์ไปเห็นสภาวะแบบนั้นมันแตกต่างกัน เหมือนมิดกับสว่าง สังคมในยามค่ำคืนมันก็ดำรงชีวิตไปอย่างหนึ่ง สังคมในภาคกลางวันมันก็ใช้ ชีวิตไปอย่างหนึ่ง นี่ก็เหมือนกัน สังคมของผู้มีวิชา สังคมที่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากมัน ก็คิดไปอีกอย่างหนึ่ง แล้วเราไปพูดสังคมอีกสังคมหนึ่ง แล้วพูดถึงความเป็นไปของสังคมนั้นใคร มันจะฟัง ใครมันจะเชื่อว่ามี แต่ความจริงที่ว่าสังคมกลางคืนกับสังคมกลางวันเราเห็นงี้ นี่เรา เห็นเราพิจารณาได้ เราคาดหมายได้งี้ แต่ความจริงอย่างนั้นมันยังไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นงี้

นี่งี้ ผู้ที่รู้แล้ว ถ้ารู้แล้วนะ รู้แล้วจบสิ้นกระบวนการ ถ้าไม่รู้ ไม่รู้มันให้กิเลสครอบงำ มัน ทำให้หัวใจนี้ไม่มีทางออก แม้แต่เรามาบวชเป็นพระนี่แหละ เรามาบวชเป็นพระนะ บวชเป็นพระ มันบวชแต่ร่างกายนี้งี้ บวชโดยสมมุตินี้งี้ สมมุติ การเวียนว่ายตายเกิดนี่เป็นสมมุติ เพราะมัน เวียนว่ายตายเกิดอยู่ตลอดไปไม่มีต้นไม่มีปลาย เวลาเรามาบวชเป็นพระ เราตายจากฆราวาสมา บวชเป็นพระ ถ้าสึกจากพระไปก็ตายจากพระไปเป็นฆราวาส สถานะมันเปลี่ยนแปลงไป นี่งี้ สมมุติมันเป็นอย่างนั้น บวชมาด้วยสมมุติงี้ จริงโดยตามสมมุติงี้

ถ้าจริงไม่ตามสมมุติ คูตี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า เขาจะรู้ได้ยังไง จะสอนเขา ได้ยังไง ก็วางธรรมและวินัยไว้แน่ละ สังฆกรรมนี่ นี่ก็สมมุติทั้งนั้น แต่สมมุติตามความเป็นจริง ของจริงไม่ใช่จริงเพราะของเขาสสมมุติ สมมุติก็ไม่ต้องทำ ก็มันเป็นของสมมุติทำทำไม ก็ต่างกัน ต่างไป มันสมมุตินะ มันก็เลยแหลกลอยู่นั้น เพราะสมมุติที่นี้งี้ ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าไป ปรารภนาเรือสัตว์ขนสัตว์งี้ เพราะว่าโลกมันโง่เขลาขนาดนั้นงี้ ถ้าโลกมันโง่เขลา อย่างนั้นก็ต้องสร้างวัฒนธรรมประเพณีขึ้นมาเพื่อจะ让他ฝึกหัดตัดแปลงหัวใจของเขา

ถ้าเขาฝึกหัดตัดแปลงใจของเขา ถ้าเขาได้สัมผัสของเขา สติเป็นอย่างไร สติเขาก็มี สติปัญญาอยู่ที่นี่งี้ สติของเขามันคนสมาธิสั้นสมาธิยาวก็แตกต่างกันแล้ว คนที่ปัญญาที่เขาฝึกมาดี คนที่มีอำนาจวาสนาบารมีมันก็แตกต่างกันแล้ว มันแตกต่างกันทั้งนั้น แต่ถ้ามันมีอำนาจวาสนา

ของมัน คนจะมีปัญญามากน้อยขนาดไหน ถ้าเขามีปัญญาของเขา แล้วถ้าเขาประพฤติปฏิบัติของเขา ถ้าเขาทำความสมควรของใจของเขามรรคมันเกิด

มันขึ้นมาปฏิบัติใครเป็นคนค้นคว้ามา มันค้นคว้ามาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนค้นคว้าขึ้นมา ค้นคว้าขึ้นมายืนยันในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยืนยันในใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ ยืนยันในใจของพระปัญจวัคคีย์ ยืนยันในใจของพระยสะ ยืนยันในใจบริวารของพระยสะ จนสิ้นกิเลสไป ๖๑ องค์ “เธอทั้งหลายพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าช้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดกับใคร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพูดๆ กับพระอรหันต์ พระอรหันต์ ๖๑ องค์นี่ก็เข้าใจ ใ้ใจพูดโง่ๆ เซ่อๆ อย่างพวกเรานี้อ่านจนปากเปียกปากแฉะ แล้วก็จินตนาการกัน เวลาวันสำคัญทางพุทธศาสนาก็ โห่ เทอ้เหิมทะเยอทะยาน หุย ไปกันใหญ่ อันนั้นมันเรื่องโลก โลกก็เป็นโลกนะ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์เรา นะ ยิ่งวันสำคัญยิ่งถือเนสัชชิก ยิ่งวันสำคัญยิ่งไม่หลับไม่นอน ไม่หลับไม่นอนเพื่อต่อสู้กับทัญญูมานะของตน ค้นคว้าเอาสติจะเอาความจริงในหัวใจนี้ ถ้าหัวใจนี้มันผ่องแผ้ว หัวใจนี้มันรู้จบ โลกนี้มีอะไร โลกนี้มีเพราะมีใจดวงนี้ ถ้าใจดวงนี้มันดับลงโลกนี้มันก็เป็นอยู่อย่างนี้ โลกมันก็เป็นอยู่อย่างนี้ ใจที่มันดับไปแล้ว คุณสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระล้างกิเลสสิ้น ไปอีก ๔๕ ปี เรื่องความเป็นโลกในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีกรรมล้วนๆ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้สัตว์ชนสัตว์

แต่ของเราถ้าเรามีสติมีปัญญา มีครูมีอาจารย์ เราดูแบบอย่าง ถ้าในปัจจุบันนี้เราก็ดูแบบอย่างจากประวัติหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ถ้าประวัติหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเป็นคนค้นคว้านั้นมา เวลาท่านทุกข์ยากท่านทุกข์ยากกว่าเราเยอะ ท่านจะเดินทางไปไหนท่านต้องเดินไปด้วยเท้า สิ่งใดจะแสวงหากี่แล้วแต่ที่เขาจะเสียสละของเขา

หลวงตาท่านบอกว่า เขาบอกว่าพระกรรมฐานไม่กินเนื้อสัตว์ กินแต่ถั่วกินแตงา แล้วเขาก็ไม่มีถั่วไม่มีงา หลวงปู่มั่นกินแต่ข้าวเปล่าตลอด เพราะความเข้าใจของเขา ความเข้าใจของโลกใจว่าผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์เขาจะไม่ฉันเนื้อสัตว์ เขาจะฉันถั่วฉันงา นี่คือการเข้าใจของสังคม

แต่หลวงปู่มั่นท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้น ท่านไม่ได้อวดอุตริ ท่านไม่ได้กล่าวคู่พุทธพจน์ ท่านถือตามสัจจะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติอย่างไรก็ทำอย่างนั้น แต่สังคมเขาเชื่อของ

เขาไปเอง แล้วเขาก็ไม่ได้ไถ่ไม่ได้ถาม แล้วผู้ที่ปฏิบัติเขาก็ไม่จำเป็นจะต้องบอก เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาเนื้อสัตว์มาใส่บาตรฉัน ก็ไม่ได้บอก แต่พออยู่นานไปๆ ด้วยความคุ้นเคย ด้วยความใกล้ชิด เขาก็ศึกษาของเขา เขาก็รู้ของเขาขึ้นมา เห็นใหม่ คุณิ ท่านไม่ได้ต้องการอะไรทั้งสิ้น แล้วท่านทำของท่านมานี่เอาครูเอาอาจารย์ของเราเป็นแบบอย่าง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่างอันประเสริฐ

วันนี้วันวิสาขะ วันเกิดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และวันปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราได้คิดอะไรบ้าง เราเป็นสาวกสาวกนะ บวชเป็นพระนี่เราได้คิดอะไรบ้าง ได้คิดว่าจะตอบแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอะไรบ้าง

วันนี้วันวิสาขบูชา วันสำคัญทางพุทธศาสนา แล้วเราก็เป็นภิกษุบวชในศาสนา แล้วเรามีอะไรบ้างที่จะคิดตอบแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนี้วันวิสาขบูชาเนี่ยเราจะมีอะไรบ้าง คิด คิดขึ้นมา ตั้งประเด็นขึ้นมาแล้วพยายามชวนชวนขึ้นมา แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้หัวใจเรามีคุณธรรมขึ้นมา ทำเพื่อศาสนา ทำเพื่อหัวใจของเรา ไม่ได้ทำเพื่อใคร ทำเพื่อหัวใจดวงนี้ หัวใจที่เกิดมาเป็นเรา แล้วมาบวชเป็นพระอยู่ที่นี่ ทำขึ้นมาให้เป็นสมบัติของเรา แล้วเราจะไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร ไม่ต้องไหว้วานใคร เราจะรู้แจ้ง รู้แล้วแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จบ รู้แล้วไม่มีสิ่งใดตกผลึกในหัวใจ รู้แล้วไม่มีกิเลสอวิชชาในหัวใจแม้แต่เล็กน้อย รู้แล้วรู้รอบขอบเขต รู้แจ้งจบสามโลกธาตุ รู้แจ้งจบในหัวใจของตน เอวัง